

[Eva Kjer Hansen]

Som jeg også sagde i mit indlæg, tror jeg, at debatten i dag og det, at der nu bliver fokuseret meget på forholdene omkring de psykiatriske patienter, også vil bevirke, at man ude omkring vil leve op til det ansvar, man har. Jeg tror, at vi skal give plads til, at man netop ud fra de lokale behov og de lokale muligheder kan sikre de bedste løsninger, for der er da plads til at tage flere hensyn, end der vil være med en central, helt regelret løsning. Vi skal huske på, at der er meget stor forskel på problemerne i Vestjylland og i Storkøbenhavn, og det synes jeg vi skal tage hensyn til.

(Kort bemærkning).

**Inger Stilling Pedersen (KRF):**

Det er da rigtigt, at det er forskelligt forskellige steder i landet, men uanset hvor i landet psykiatriske patienter og deres pårørende befinder sig, er problemerne faktisk lige store. Og hvis man nu vælger at spare på de områder og man ikke har det samarbejde, som nødvendigvis må findes – som Venstres ordfører også sagde – mellem de forskellige kommuner og amter, så er der nogle, der bliver tabere, og det er patienten og ikke mindst de pårørende. Jeg savnede egentlig lidt mere hensyntagen til de pårørende i den situation fra Venstres ordførers side.

(Kort bemærkning).

**Eva Kjer Hansen (V):**

Som jeg også udtrykte i min tale, vil vi i Venstre meget gerne sørge for, at netop de pårørende bliver inddraget i et stærkt samarbejde, så vi får et samspil i gang mellem forvaltningerne, de professionelle behandlere, de pårørende og brugerne i det hele taget, for det er på den måde, vi kan sikre de bedste løsninger. Derfor er vi helt bevidste om, at vi skal sørge for at inddrage alle grupper for at sikre det bedst mulige tilbud.

**Birgitte Husmark (SF):**

Et land skal kendes på, hvordan det behandler sine vanskeligst stillede borgere, og det gælder også for Danmark. For SF er der ikke nogen tvivl om, at psykiatriske patienters levevilkår generelt set er prioriteret uanstændigt lavt. Det gælder i dag som tidligere i den medicinske verden, og det gælder i socialt regi, hvor der først i de seneste år er begyndt at komme forståelse for denne meget sammensatte gruppes særlige behov.

Derfor var det en landvinding, da et meget stort flertal i Folketinget i maj 1990 i enighed kunne skrive:

»Det er i den forbindelse væsentligt, at tempoet i opbygningen af bo-, fritids- og beskæftigelsestilbud og de ambulante distriktspsykiatriske behandlingstilbud forstærkes.«

Det er imidlertid mere end tvivlsomt, hvor meget disse smukke ord er blevet efterlevet i praksis. SF kaldte derfor sundheds- og socialministrene til samråd den 8. januar 1991, så de kunne redegøre for, hvilke initiativer der allerede er taget, og hvad der videre skal ske for at imødekomme psykiatriske patienters behov for en tryk tilværelse i kontakt med andre mennesker og så nær det normale som muligt. I samrådet gav ministrene lovning på endnu flere undersøgelser, men handling eller økonomi blev der ikke stillet i udsigt.

Derfor har vi rejst forespørgselsdebatten i dag. For SF er det vigtigt, at det nu bliver synliggjort, hvor meget psykiatriske patienters livskvalitet kan forbedres, hvis vi vil bære os ansvarligt ad. Samarbejdet på tværs af forvaltningsgrænserne er helt afgørende. Vi er nødt til at se i øjnene, hvor katastrofalt det er, hvis samarbejdet mellem hospitalsvæsenet og socialvæsenet svigter, f.eks. når en patient står over for udskrivning efter en indlæggelse.

Alt for mange gange sker det, at de pårørende ikke bliver kontaktet, at socialforvaltningen ikke er kontaktet, at patienten udskrives uden penge til hjemtransport og uden medicin, og at patienten mangler en bolig. Hele 10 pct. af alle udskrivinger sker faktisk til gaden. Her må de psykiatriske afdelinger åbne sig langt mere for den omgivende virkelighed. Lige så uomgængelig en behandlingsplan er, lige så nødvendig er en udskrivningsplan udarbejdet i samarbejde med patienten og dennes pårørende.

Hvis disse forhold skal forbedres, er det nødvendigt både at stoppe nedskæringerne i de psykiatriske afdelinger – antallet af sengepladser må ikke reduceres – og at sikre, at der er relevante tilbud i socialt regi, og det vil SF's socialpolitiske ordfører, fru Hanne Thanning Jacobsen, sige mere om.

Men derudover er det afgørende, at der mellem såvel de professionelle behandlere som embedsfolk kommer et helt anderledes ukompliceret samarbejde, som ikke hindres af de alt for stive forvaltningsgrænser. Kassetænkning